

ručení nemovitosti v takovém případě býti uplatněno zvláštní platební výzvou držitelů ručící nemovitosti, k řádnému osvědčení přihlášky bylo pak třeba, buď předložit tento další platební rozkaz neb aspoň jinými veřejnými listinami osvědčiti všechny okolnosti, jež by v něm musily býti uvedeny.

Čís. 7302.

Odhad k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty.

Rozhodnouti o tom, zda lze při určení obecné hodnoty domu bráti zřetel na várečné právo spojené nerozlučně s domem, nepřísluší soudu, nýbrž samosprávným úřadům, předpisujícím dávku po případě nejvyššímu správnímu soudu. Soud musí odhadnouti dům i s ohledem i bez ohledu na várečné právo, za kterýmžto účelem dlužno zvláště odhadnouti dům a zvláště várečné právo, a obě hodnoty pak oznámiti stranám. Várečné právo jest oceniti kapitalisováním čistého výtěžku.

(Rozh. ze dne 8. září 1927, R I 780/27.)

K návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky provedl s o u d p r v é s t o l i c e odhad domu a stanovil jeho cenu. K rekursu navrhovatelova odpůrce r e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení, že nemělo býti vyhověno návrhu, by bylo přihlíženo k várečnému právu spojenému s držením domu jako k okolnosti rozmnožující jeho výnos a zvyšující jeho cenu. Stížnost jest důvodná. Rozhodnutí o tom, zda lze při určení obecné hodnoty domu k vůli vyměření dávky z přírůstku jeho hodnoty bráti zřetel na várečné právo spojené nerozlučně s domem, nepřísluší soudu, nýbrž samosprávným úřadům, předpisujícím dávku, po případě nejvyššímu správnímu soudu. Aby nepředbíhal jejich rozhodnutí a neocitl se s nimi v rozporu, musí soud, prováděje odhad, vzíti zřetel na oba si odporující právní názory a odhadnouti dům i s ohledem i bez ohledu na várečné právo. Poněvadž hodnota domu s várečným právem rovná se součtu hodnoty domu samého a hodnoty várečného práva, bude na soudu, by zvláště odhadl dům a zvláště várečné právo a obě hodnoty pak oznámil stranám. Při vypočítání hodnoty domu bez várečného práva průměrem z ceny pozemku a stavby a kapitalisovaného výnosu nebude však lze postupovati, jak postupoval znalec, totiž přihlížeti k várečnému právu při určení stavební a pozemkové hodnoty, nikoliv však při zjišťování čistého výnosu domu, dům musí býti oceněn tak, jako by várečného práva vůbec nebylo. Várečné právo bude oceniti samostatně podle § 16

druhý odstavec odh. řádu pro nemovitosti kapitalisováním čistého výtěžku, poněvadž jest ve své podstatě ideelním podílem na průmyslovém, v činnosti jsoucím podniku. Poněvadž k určení obou hodnot bude nezbytno slyšení znalce, musila býti zrušena usnesení obou nižších soudů a uznáno, jak se stalo.

Čís. 7303.

Náhradní nárok podle § 346 obč. zák. jest nárokem samostatným, jež nelze uplatňovati ve sporu z rušené držby, nýbrž jen ve sporu petitorním. Předpokládá zavinění rušitele, podle jehož stupně se pak řídí rozsah náhrady. Pro náhradní nárok podle § 346 obč. zák. jest lhostejno, zda si rušitel sám zjednal vadným způsobem držbu, či zda držbu pro něho takovým vadným způsobem zjednanou podržel, ač znal stav věci, a tím způsobil škodu dřívějšímu držiteli. Lhostejno, že rušitel měl k věci právo vlastnické. Na jakosti a povaze držby nezáleží. Nároku na náhradu škody podle § 346 obč. zák. nemůže se dotknouti dodatečné zrušení smlouvy, jež tvořila titul pořádné držby.

(Rozh. ze dne 8. září 1927, Rv I 1697/26.)

Žalobce domáhal se na žalovaném náhrady škody pro bezprávné odejmutí koně. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jak bylo dosud nižšími soudy zjištěno, dohodly se strany počátkem ledna 1925, že si vymění vzájemně koně, že žalobce doplatí žalovanému 4.500 Kč, že mu dá na tuto sumu hned směnku, spolupodepsanou dvěma ručiteli, a že zůstane žalovanému vyhrazeno právo vlastnické ku směnnému koni až do úplného zaplacení onoho nedoplatku (žalovaný však tvrdil v odpovědi na žalobu, že si vyhradil právo vlastnické až do vydání žirované směnky, p ř í p a d n ě do úplného zaplacení). Nesporno jest, že žalovaný předal žalobci směnného koně hned po uzavření smlouvy, že však si koně dne 15. března 1925 dal zase svými zaměstnanci zpět přivést, že byl proto ve sporu pro rušenou držbu (správně odňatou držbu) odsouzen ke vrácení koně a že kůň v důsledku vedené exekuce byl po té dne 3. srpna 1925 žalobci vrácen. Za řízení v první stolici byl sice o sporu pro rušenou držbu a o vedení exekuce připuštěn důkaz spisy, ale nebyl proveden, leč v tomto směru nečinily strany ani v první stolici, ani v řízení opravném výtek. Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody, kterou prý utrpěl bezprávným odejmutím koně v době od 15. března 1925 do 3. srpna 1925, a tvrdí v žalobě, že žalovaný poslal k němu do bytu své dva zaměstnance, kteří zastihli doma jen děti, jež ohrožovali, až jim ukázaly stáj, načež zaměstnanci koně